

NIEUTOLONY (3) *part praet pass pf*

nieutolony (2), **nieutulony** (1); *nieutolony KochTr, ZawJeft; nieutulony KochPs.*

Zawsze w pisowni łącznej.

e jasne, pierwsze o pochylone; -on- (2) KochTr, ZawJeft, -ón- (1) KochPs.

sg m N nieutólony (1). ◊ A nieutólony (2), ◊ [pl I f nieutulonémi.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w.

W funkcji przymiotnika: Niedający się ukoić, powstrzymać; niepocieszony (3) : Nie płacz namilśza mátko: puść precz te kłopoty: Puść żal nieutólony ZawJeft 42; [Nieutulony/ Implacabilis Volck Nnnv].

Wyrażenie: »nieutulony(-e) płacz, [łzy]« (2): A pan zaś słyszac ludzi nędznych nárzekánié/ Y płacz nieutulóny/ y ciężkie wzdychánié: Powłtáne ią (powiáda) ná rátunek łmutnych KochPs 17; KochTr 20; [Płákálá tedy mátká iego [młodego Tobiasza] nieutulonémi łzami [irremediabilibus lacrimis] WujBib Tob 10/4 (Linde) [idem Leop]].

Synonimy: niepocieszny, nieukojony, nieuśmierzony.

Cf NIEUTOLNY, UTULONY